

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523010221
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8523010221.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.01.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/40/2023 zo dňa 11.10.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného A. B. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznávaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 11.4.2023 v čase okolo 15:21 hod. pod vplyvom alkoholu na chodníku pri Obchodnom dome Družba v Starej Ľubovni pristúpil k oproti idúcej poškodenej A. C. D., nar. XX.X.XXXX, ktorá išla po chodníku zo supermarketu Tesco smerom k Obchodnému domu Družba a práve vytáčala hovor na svojom mobilnom telefóne, túto chytil svojou pravou rukou cez jej rameno, pevne si ju pritlačil ku sebe, aby sa nemohla zo zovretia vytrhnúť, počas čoho mal ľavú ruku vsunutú pod svojou červenou bundou v oblasti brucha, kde poškodenej povedal, aby mu dala všetky veci a viackrát jej zopakoval, aby zložila telefón a tiež jej povedal, aby mu zavolala taxík, pričom toto konanie u poškodenej vyvolalo zľaknutie, a preto sa obžalovanému nijako aktívne nebránila a len obžalovanému odvetila, že číslo na taxík nemá, pričom obžalovaný pustil poškodenú zo zovretia až po tom, čo k nim pristúpil svedok E. A., bytom F. XXX, G. E. H., poškodenej sa opýtal, či je všetko v poriadku, na čo táto zakývala hlavou na znak nesúhlasu, a preto trikrát zopakoval obžalovanému, aby ju pustil, čo poškodená využila a rýchlo odišla preč smerom po chodníku okolo Obchodného domu Družba na ulicu Mierovú v Starej Ľubovni.

Zo to mu bol podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon mu bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienenečne odložený so súčasným uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona bola určená skúšobná doba na 5 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Tr. zákona mu bol uložený aj príkaz nepriblížiť sa k poškodenej A. C. D. na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydľia uvedenej poškodenej a podľa § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zákona obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Zároveň podľa § 73 ods. 1 písm. d) Tr. zákona v spojení s § 74 ods. 1 Tr. zákona mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti uvedenému rozsudku podali včas odvolania prokurátor a obžalovaný.

Prokurátor v odvolaní podanom proti celému rozsudku v neprospech obžalovaného uviedol, že pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného stotožňuje sa so súdom prvého stupňa v tom, že konanie obžalovaného posúdil ako zločin lúpeže podľa § 188 Trestného zákona (stotožňujúc sa aj s argumentáciou súdu uvedenou v odôvodnení vyhláseného rozsudku), na druhej strane však súd podľa prokuratúry pochybil, keď z opisu skutku vypustil skutočnosť, že obžalovaný „počas čoho (skutku) predozadným pohybom ruky naznačoval, že v ľavej ruke má zbraň“, v dôsledku čoho súd jednak z právnej vety nesprávne vypustil spojenie „čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou“ a najmä skutok podkvalifikoval zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 122 ods. 3 Trestného zákona in fine iba na zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Uvedenú zmenu súd odôvodnil tým, že na aplikáciu kvalifikovanej skutkovej podstaty závažnejším spôsobom konania - so zbraňou podľa § 138 písm. a) Trestného zákona je potrebné, aby „poškodená reálne vnímala, že je tu vedený útok so zbraňou (aj keď len s naznačovanou), teda buď ju reálne videla, alebo inak vnímala, napr. že páchatel ju slovne upozorní na použitie zbrane alebo sa správa spôsobom, ktorý vzhľadom na všetky okolnosti prípadu vzbudí dôvodné podozrenie, že chce použiť zbraň (aj keď len fingovanú)“. K tomu prokurátor poukazuje na vykonané dokazovanie (najmä výsluch poškodenej, výsluch svedka E. A., vykonané rekonštrukcie a čiastočne aj kamerové záznamy), ktoré podľa neho preukázalo, že obžalovaný mal v čase skutku svoju ľavú ruku ukrytú pod svojou červenou bundou v oblasti brucha, a to počas celého skutku, čo sa premietlo aj do opisu skutku v rozsudku vyhlásenom súdom prvého stupňa, a teda táto okolnosť je aj z pohľadu súdu nepochybná. Zo skutočnosti, že obžalovaný mal v priebehu skutku svoju ľavú ruku pod bundou, prokurátor vyvodzuje, že obžalovaný ako keby naznačoval, že v nej niečo má, čo podľa neho sama poškodená označila ako „nožik“, teda zbraň podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona. Prokurátor tvrdí, že to vyplynulo z podaného trestného oznámenia, z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní a premietlo sa do dokazovania aj na hlavnom pojednávaní. Tvrdí, že poškodená sama (nie OČTK) uviedla, že obžalovaný s ľavou rukou, ktorú mal celý čas v priebehu skutku pod bundou, hýbal spredu dozadu v smere od tela pred telom, ako keby chcel naznačiť, že tam niečo má. Poškodená k tomu dodala, že sa bála, či tam obžalovaný nemá nejaký nožik alebo niečo podobné. Tiež uviedla, že sa obžalovanému nevytrhla zo zovretia (iba sa snažila posunúť), lebo sa bála, čo má obžalovaný v ľavej ruke pod bundou, preto sa už potom veľmi nehýbala. Konštatuje, že poškodená zjavne vnímala (zrakom) a cítila (zrakom, hmatom, tlakom), že obžalovaný má svoju ľavú ruku pod svojou červenou bundou v polohe, kedy mu videla iba lakeť a vrchnú časť ruky. Na základe toho prokurátor tvrdí, že nie je teda pravdou, že poškodená nevnímala svojím zmyslovým ústrojenstvom, že obžalovaný má pod bundou v ľavej ruke zbraň. Práve naopak, sama poškodená vnímala, že obžalovaný má svoju ľavú ruku v neprirodzenej polohe, pričom tiež mala vnímať, že obžalovaný touto rukou naznačoval (predozadným pohybom ruky), že v ľavej ruke niečo drží, čo sama označila, že sa bála, či nejde o nôž. Poškodená si ohrozenie svojho života a s ním spojený strach v priebehu skutku mala spájať práve s tým, že obžalovaný svojou ľavou rukou ukrytou pod bundou naznačoval, že v nej niečo má. Má za to, že najmä toto konanie obžalovaného u poškodenej zintenzívňovalo jej strach a obavy o život. V tejto súvislosti potom konštatuje, že predmetný skutok bol obžalobou právne kvalifikovaný ako spáchaný závažnejším spôsobom konania, so zbraňou podľa § 188 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, § 138 písm. a) Trestného zákona a § 122 ods. 3 Trestného zákona in fine, keďže trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, ak páchatel použije napodobeninu zbrane, alebo ju má pri sebe s úmyslom, aby bola považovaná za pravú. Za napodobeninu zbrane sa pritom považuje nielen fyzická napodobenina zbrane, ale aj akékoľvek vyvolanie dojmu, že je alebo bude použitá zbraň (napr. lúpež prebieha odzadu, kedy páchatel priloží ku chrbtu poškodenej konárik zo stromu, a povie, že chce peňaženku, lebo inak bude strieľať alebo páchatel vykoná lúpež tak, že žiada peňaženku, pritom má ruku zastrčenú pod sakom a ako keby sa chystal vybrať pištoľ aj keď tam nič nemá) - Burda E., Čentěš J., Kolesár J., Záhora J. a kol. Trestný zákon. Všeobecná časť. Komentár. I. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2010. strana 709 - pričom v danom prípade mal obžalovaný počas skutku ľavú ruku pod svojou bundou červenej farby, kde pohybom ruky zároveň poškodenej zdôrazňoval, že v ruke niečo má, čo samotná poškodená považovala za nôž. Považuje tak za nepochybné (práve zdôrazňovaním zo strany obžalovaného pred - zadným pohybom ruky), že obžalovaný mal ľavú ruku v čase skutku ukrytú pod svojou bundou s cieľom vyvolania u poškodenej dojmu, že v ľavej ruke drží zbraň, s cieľom zamedzenia odporu poškodenej voči jeho útoku, čo sa mu práve preto podarilo, keďže poškodená sa nevytrhla zo zovretia obžalovaného len preto, že sa bála, aby jej obžalovaný neublížil so zbraňou, o ktorej sa podľa prokurátora dôvodne domnievala, že ju má ukrytú pod svojou bundou v ľavej ruke. Nesúhlasí s názorom súdu, že obžalovaný [aby bolo možné aplikovať ust. § 138 písm. a), § 122 ods. 3 Trestného zákona in fine] musí pri fingovanom použití zbrane slovne upozorniť poškodenú osobu, že má zbraň,

nakoľko je postačujúce, aby obžalovaný iným spôsobom dal poškodenej osobe poznať, že má zbraň, a aby poškodená osoba takto použitú napodobeniu zbrane bola schopná vnímať, čo poškodená v tomto prípade podľa prokurátora vnímala, nakoľko to mala sama pri výsluchoch potvrdiť. Preto podľa neho mal súd obžalovaného uznať za vinného zo spáchania skutku tak, ako bol uvedený v obžalobnom návrhu, teda aj s vetnou konštrukciou „počas čoho predtým - zadným pohybom ruky naznačoval, že v ľavej ruke má zbraň“, v dôsledku čoho mala byť právna veta doplnená „čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou“ a najmä mal súd skutok kvalifikovať ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 122 ods. 3 Trestného zákona in fine. Preto rozsudok považuje za nezákonný.

V odôvodnení odvolania prokurátor ďalej uviedol, že pri právnej kvalifikácii skutku ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, § 122 ods. 3 Trestného zákona in fine mal súd obžalovanému ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody pri nezistení prirážajúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona ani poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona odňatia slobody vo výmere v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby 7 až 12 rokov. Za zákonný by so zreteľom na všetky okolnosti prípadu a osobu obžalovaného bolo možné považovať nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby so zaradením obžalovaného na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný ešte nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Je presvedčený, že obžalovaný je so zreteľom na jeho predchádzajúci život, správanie sa k svojim najbližším, ale aj ďalším ľuďom, osobou, u ktorej by podmienený výkon trestu odňatia slobody, hoci aj s probačným dohľadom, nezabezpečil účel trestu (najmä ochranu spoločnosti a nápravu páchatela) a nebol by spravodlivý. Má za to, že obžalovaný je osoba s bohatou kriminálnou minulosťou, kedy sa dopúšťal zväčša trestných činov násilného charakteru. Obžalovaný je z miesta trvalého bydliska, obce Chmeľnica, hodnotený ako osoba občas videná pri miestnych potravinách v podnapitom stave. Voči obžalovanému nebolo zo strany obce vedené priestupkové konanie. Obžalovaný bol v minulosti 4-krát odsúdený za spáchanie trestného činu, a to

1) trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 2T 45/06 zo dňa 08.08.2006, právoplatným 24.08.2006 za trestný čin násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok,

2) rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T 239/08 zo dňa 08.01.2009, právoplatným dňa 08.01.2009 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase skutku v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný podmienený trest odňatia slobody na 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky,

3) trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 0T 18/17 zo dňa 14.10.2017, právoplatným dňa 14.10.2017 za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 10 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 15 mesiacov, ktorý bol vo výroku o treste zrušený trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 8T 3/18 z 05.06.2018,

4) trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 8T 3/18 zo dňa 05.06.2018, právoplatným dňa 21.06.2018 za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody na 18 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 30 mesiacov do 15.04.2020.

Z uvedeného podľa prokurátora vyplýva, že obžalovaný sa v minulosti dopúšťal trestnej činnosti násilného charakteru, ale tiež trestnej činnosti majetkového charakteru, ako tomu malo byť aj v tomto prípade. Rovnako bolo zistené, že obžalovaný od roku 2016 spáchal 5 priestupkov, a to

- blokované konanie - Okresné riaditeľstvo PZ Stará Ľubovňa, sankcia: pokuta vo výške 30 EUR, číslo pokutového bloku L0120031, L0120032, L0120033 za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (A. B. dňa 12.09.2022 o 21.20 hod. vulgárne nadával pani E.),

- rozhodnutím Okresného úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy pod číslom spisu: OU-SL-OVVS-2019/009333 zo dňa 07.01.2020, kde mu bola uložená sankcia: pokuta vo výške 10 EUR, trovy konania vo výške 16 EUR za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (A. B. dňa 23.07.2019 v čase okolo 22:35 hod. na Továrenskej ulici pri bare „Kurdy“ v Starej Ľubovni fyzicky napadol A. I., pričom mu poškodil náramkové hodinky zn. Casio Edifice),

- rozhodnutím Okresného úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy pod číslom spisu: OU-SL-OVVS-2020/003020 zo dňa 24.03.2020, kde mu bola uložená sankcia: pokuta vo výške 20 EUR, za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (A. B. spáchal predmetný priestupok dňa 16.06.2018 v čase okolo 01:30 hod.),

- rozhodnutím Okresného úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy pod číslom spisu: OU-SL-OVVS-ŽOI 8/004764 zo dňa 08.08.2018, kde mu bola uložená sankcia: pokarhanie za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (A. B. dňa 01.04.2018 v čase o 21:35 hod. spáchal priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorý sa stal na čerpacej stanici Tankol na ul. Jarmočnej v Starej Ľubovni).

- blokové konanie - A. B. sa dňa 07.08.2016 dopustil priestupku na úseku zbraní a streliva podľa § 69 ods. 1 písm. b), § 28 ods. 4 písm. b) zákona o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 30,- eur.

Z uvedeného podľa prokurátora vyplýva, že obžalovaný sa v minulosti dopúšťal rovnako priestupkov násilného charakteru a tiež priestupkov pod vplyvom alkoholu. Uviedol, že obžalovaný sa aj v tomto prípade, ako aj v minulosti mal dopustiť trestného činu, ba čo viac závažnejšieho charakteru, za bieleho dňa, voči osobe ženského pohlavia. Tu potom považoval za potrebné poukázať o.i. na závery znalkyne z odvetvia psychiatria A. F. J., podľa ktorej v čase skutku u obžalovaného dominovali poruchy správania v zmysle agresivity, konanie obžalovaného nebolo cudzie jeho osobnosti, v čase skutku došlo u obžalovaného k poruchám správania s agresívnym nábojom, ktoré u neho boli prítomné aj v minulosti, pričom boli opakovane namierené voči ženám. Agresívne správania voči osobám ženského pohlavia u obžalovaného má preukazovať aj jeho konanie voči svedkyňiam K. J. a L. M. v čase tesne pred skutkom, agresivitu a prístup obžalovaného k orgánom verejnej moci a rešpektovanie ich právomoci zasa správania obžalovaného na útvere PZ tesne pred spáchaním skutku. Za týchto okolností ukladanie podmienčného trestu s probačným dohľadom u obžalovaného prokurátor považuje za neprimerane mierne, neplní účel trestu vyjadrený v § 34 Trestného zákona, najmä nezabezpečuje nápravu páchatel'a, ku ktorej zjavne neviedli predchádzajúce sankcie na úseku trestného a priestupkového práva, a takýto trest nezabezpečuje ani ochranu spoločnosti.

Napokon pokiaľ ide o výrok o ochrannom opatrení, prokurátor v odôvodnení odvolania uviedol, že súdom uložené ochranné protialkoholické liečenie je zákonné, nestotožňuje sa však s ambulantnou formou ochranného protialkoholického liečenia. Ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou je obžalovanému potrebné ukladať so zreteľom na skutočnosť, že obžalovaný sa skutku zjavne dopustil pod vplyvom alkoholu a podľa záverov znaleckého posudku A. F. J., znalkyne z odvetvia psychiatrie, č. 149/2023 z 28.05.2023 obžalovaný trpí škodlivým konzumom alkoholu s počínajúcou závislosťou s poruchami správania v zmysle agresivity pod vplyvom alkoholu u akcentovanej osobnosti s rysmi emočnej nestability a impulzivitu (II.-III. výv. fáza podľa Jellineka). Vzhľadom na zistenú počínajúcu závislosť od alkoholu u obžalovaného, z medicínskeho hľadiska aj znalkyňa doporučila uložiť ochranné protialkoholické liečenie. Obžalovaný sa zároveň ku konzumácii alkoholu stavia nekriticky, jeho požívanie bagatelizuje, racionalizuje, popiera pravidelný konzum alkoholu, čo bolo podľa prokurátora vyvrátené. Považuje za potrebné uviesť, že ochranné liečenie je jedným z druhov ochranných opatrení, ktoré patria medzi prostriedky slúžiace na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Jeho účelom je - rovnako ako pri treste - zaistiť ochranu spoločnosti, ale špecifickým spôsobom. Pre posúdenie stavu liečenia sú rozhodujúce odborné lekárske znalosti, podstatným pre rozhodnutie je aj doba vykonávania ochranného liečenia, prístup a postoj povinného k prebiehajúcemu liečeniu. Rozhodnutie o uložení ochranného liečenia ústavnou formou však nie je rozhodnutím o „nekonečnom“ ústavnom liečení pacienta, keďže táto forma liečenia môže byť v budúcnosti zmenená (zrušená), a to s ohľadom na vývoj zdravotného stavu odsúdeného, pričom je tiež limitované dosiahnutím jeho účelu. K tomu poznamená, že zo samotného názvu ochranného opatrenia (ochranné liečenie) vyplýva, že ide o inštitút, ktorým sa poskytuje nielen ochrana spoločnosti, ale najmä (vzhľadom na zdravotný stav a jeho liečbu) i ochrana dotknutej osoby, a to i napriek tomu, že ide v celom posudzovanom konaní o rozhodnutie o uložení právnej (teda štátnou mocou vynúiteľnej) povinnosti dotknutej osoby. Preto bolo podľa názoru prokurátora potrebné obžalovanému, vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, uložiť ústavnú formu ochranného protialkoholického liečenia, ktorú považuje v danom prípade, osobitne s ohľadom na osobu obžalovaného, stupeň alkoholizmu u neho zistený a zistené bagatelizovanie a racionalizáciu požívania alkoholu obžalovaným, ako aj vzhľadom na doterajší život (páchanie protiprávnej činnosti najmä pod vplyvom alkoholu) a prostredie, v ktorom obžalovaný žije, za nevyhnutnú, pretože je prokurátor na základe uvedeného toho názoru, že ambulantné liečenie za

takých podmienok nemožno považovať za dostačujúce. Tiež poukazuje na z posudku vyplývajúce zistené poruchy správania a psychiky pod vplyvom užívania alkoholu obžalovaným a jednoznačne hroziace riziko straty kontroly a narastania konfliktov, môže mať v budúcnosti vzhľadom na osobu obžalovaného požívanie alkoholu opäť za následok možné ďalšie páchanie trestnej činnosti. Zároveň v prípade uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému je omnoho účinnejšia ústavná forma ochranného protialkoholického liečenia oproti ambulantnej forme (a to aj podľa znalkyne A. F. J. - viď výsluch znalkyne dňa 25.09.2023). Zdôraznil, že ochranné protialkoholické liečenie je sankciou podľa Trestného zákona, nie je teda na ľubovôli obžalovaného vyberať si formu liečenia, aká mu vyhovuje. Ide o autoritatívne rozhodnutie súdu, ktorý na základe vykonaného dokazovania, kde znalecký posudok, resp. výsluch znalca, je len jedným z množstva dôkazov, určí, či je potrebné, zákonné a účelné ukladať obžalovanému ochranné opatrenie - ochranné protialkoholické liečenia, ako aj formu daného liečenia. Ak by pripustili, že obžalovaný (resp. znalec na základe vôle obžalovaného) bude určovať, či mu má byť ukladané ochranné protialkoholické liečenie a akou formou, negovali by úlohu a zodpovednosť súdu v trestnom konaní. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a sám

- obžalovaného A. B. uznal za vinného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe právne kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, § 122 ods. 3 Trestného zákona in fine,

- obžalovanému A. B. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona (7-12 rokov) a obžalovaného zaradil na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a

- obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Zároveň navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný v odvolaní podanom proti všetkým výrokom rozsudku prostredníctvom obhajcu uviedol, že s napadnutým rozsudkom nesúhlasí a považuje ho za vecne nesprávny a nezákonný. Namíeta najmä, nie však výlučne, nedostatočné preukázanie naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa ust. § 188 Tr. zákona, za ktorý bol napadnutým rozsudkom uznaný vinným. Podľa ust. § 188 ods. 1 Tr. zákona: „Kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov“. Má za to, že zločin, za ktorý bol odsúdený v sebe zahŕňa tzv. dvojzložkové aspekty, ktoré na to, aby mohol byť prípadný jeho páchatel' uznaný vinným musí splniť kumulatívne, v opačnom prípade nie je možné hovoriť o spáchaní daného trestného činu. V prvom rade sa jedná o (i) použitie násillia alebo hrozbu jeho bezprostredného použitia a v druhom rade (ii) o úmysel páchatel'a zmocniť sa cudzej veci. V danom trestnom konaní podľa neho je, resp. bola jediným kvalifikačným momentom naplnenia uvedených obligatórnych zložiek zločinu lúpeže jedine výpoveď poškodenej, a to v podobe vety: „daj mi všetky veci“, ktorú mal v zmysle napadnutého rozsudku poškodenej povedať. Uvedené popiera a popieral aj počas dokazovania pred súdom prvej inštancie. Aj po oboznámení sa s písomným vyhotovením napadnutého rozsudku má za to, že mu skutok, ako je uvedený v napadnutom rozsudku, nebol riadne preukázaný. Je presvedčený, že v konaní mu nebolo bez rozumných pochybností preukázané ani to, že uvedenú vetu „daj mi všetky veci“ povedal, ako ani úmysel zmocniť sa vecí patriacich v tomto prípade poškodenej. Súd prvej inštancie s jeho námietkou absencie riadneho preukázania spáchania žalovaného skutku, absencie priamych dôkazov proti jeho osobe, sa vysporiadal v bode 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Zhrnúc stručnú argumentáciu uvedenú v bode 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku považuje za zrejmé, že konajúci súd ho odsúdil, a to na základe (i) výpovede poškodenej, (ii) výpovede svedka E. A. a (iii) kamerových záznamov, ktoré mali skutok čiastočne zachytiť. Vyššie vykonané dôkazy postačovali súdu prvej inštancie ako dôkazy „priame“ spôsobilé ho z daného zločinu uznať vinným. Poukazuje preto na nezrovnalosti pri dôkazoch, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako „priame dôkazy“ jednoznačne preukazujúce jeho vinu zo spáchania zločinu lúpeže v zmysle ust. § 188 ods. 1 Tr. zákona. Z obsahu výpovede poškodenej učinenej na hlavnom pojednávaní dňa 25.9.2023 má za to, že ani ona sama okolnosti opísané ňou zo dňa 11.4.2023 nevnímala ako úmysel olúpiť ju. Ku uvedenému cituje z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní, kde sama poškodená uviedla, že „Svedkyňa ešte poznamenáva, že v dnešnej dobe je väčšina telefónov chránená face ID, takže nie je to také jednoduché si z takého telefónu zavolať. Aj keby si zavolať taxík, o čo mu išlo“. Následne položená otázka zo strany obhajoby, aby poškodená uviedla o čo z jej pohľadu obžalovanému išlo, nebola poškodenou zodpovedaná, nakoľko uvedenú otázku OP namietal a konajúci súd námietke vyhovel. Poškodená ďalej uviedla, že ináč vnímala okolnosti daného prípadu vtedy a ináč po oboznámení sa s obsahom spisu. Otázka obhajoby, aby teda uviedla ako ich vnímala vtedy a ako teraz rovnako

tak nebola poškodenou zodpovedaná, nakoľko súd prvej inštancie rovnako tak vyhovel námietke OP. Uvedené sa však „zrejme“ nedopatrením nedostalo do zápisnice z HP zo dňa 25.09.2023, avšak je zachytené na zvukovom zázname z predmetného pojednávania. Má za to, že poškodená tak jasne a bez pochybností sama uviedla, že obžalovanému, teda jemu, išlo o to, aby mu niekto zavolať taxík. V ďalšom poukazuje na odpovede poškodenej na otázky nachádzajúce sa na str. 16 a nasl. zápisnice z HP zo dňa 25.09.2023, kde poškodená odmietla, (i) aby trval na tom, aby mu vydala akékoľvek jej veci, (ii) že by jej mal povedať, že má pod bundou zbraň, (iii) že by jej mal uviesť, že má pri sebe zbraň, (iv) že by jej chcel vôbec niečo zobrať, ako aj ďalšie skutočnosti, ktoré sú v priamom rozpore s úmyslom olúpiť poškodenú. Súd prvej inštancie ho uznal vinným zo zločinu lúpeže, nakoľko mal za to, že výpoveď poškodenej je dôveryhodná a nespochybniteľná. Ku uvedenému poukazuje na časť výpovede poškodenej, ktorej sa však súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevenoval a to, že sama poškodená uviedla, že: „Ta som bola vtedy v takom ataku, že som veľa vecí nevnímala....“. Uviedol, že aj keď je spochybňovanie dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaných ich dobrým právom a logickým smerom obhajoby, v danom prípade hore citovaná časť výpovede poškodenej bola inými vykonanými dôkazmi nakoniec verifikovaná. Poškodená v rozpore s vykonaným dokazovaním uvádzala mechanizmus jej stretu s páchatelom, resp. to akým spôsobom ju mal držať. Poškodená totiž uviedla, že ju mal mať pevne pritlačenú pri sebe tak, aby sa nemohla zo zovretia vytrhnúť. Poškodená počas dokazovania na súde prvej inštancie, ako aj v prípravnom konaní uvádzala, že ju mal svojou pravou rukou držať cez jej chrbát za jej pravé rameno a tak si ju pritlačiť k sebe. Uvedené však považuje za vyvrátené, a to tak výpoveďou svedka A., ktorý konzistentne uvádzal, že páchateľ držal poškodenú jeho pravou rukou za jej ľavé rameno (za bundu), a to vystretou rukou, čo vylučuje pevné pritlačenie jej osoby páchatelom. Navyše záznam z otočnej kamery je podľa obhajoby súhlasný práve s výpoveďou svedka A. a nie samotnej poškodenej. Uvedené namietať aj počas konania na súde prvej inštancie, avšak ten nemal záujem sa uvedenými okolnosťami zaoberať. K uvedenému poukazuje najmä na záznamy z rekonštrukcií, kde sú uvedené rozpory najviac badateľné a viditeľné. Navyše poškodená (vnímajúc jej samotné slová) nevnímala ani to, či medzi ním a svedkom A., ako ani medzi ňou a menovaným svedkom prebehol nejaký rozhovor alebo nie. Najprv poškodená uvádzala, že rozhovor medzi ňou a svedkom A. neprebehol (záznam z rekonštrukcie poškodenej), následne už na hlavnom pojednávaní pripustila možnosť, že rozhovor prebehol. V prípade, ak by existoval akýkoľvek ďalší, iný dôkaz o tom, že sa mal dopustiť zločinu lúpeže, hore uvedené by mohlo vyznievať ako prostá obhajoba obžalovaného, avšak za súčasnej dôkaznej situácie je z jeho pohľadu nutné sa zaoberať aj tým, či vyslovená veta poškodenej vôbec bola ním povedaná, resp. či nebola len v predstavách poškodenej, ktoré boli ovplyvnené silným útokom (rovnako ako predstavy poškodenej o tom, že má v ruke zbraň). Napokon aj samotný súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že poškodená bola vystavená stresovej situácii. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, konkrétne z jeho bodu 18, nie je podľa neho celkom zrejmé, ako súd prvej inštancie vnímal výpoveď svedka E. A.. Ak by ju vnímali ako priamy dôkaz, alebo aj ako nepriamy, podľa jeho názoru nie je z neho možné vyvodiť záver o spáchaní zločinu lúpeže, nakoľko svedok unisono tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom konzistentne uvádzal, že nepočul nič - žiadny rozhovor medzi poškodenou a páchatelom. Vzhľadom na uvedené, keď jediný osobne prítomný svedok nepočul žiadny rozhovor a teda ani to, čo mal on ako obžalovaný hovoriť poškodenej, ako uvedené môže byť podporný dôkaz ku spáchaniu zločinu lúpeže, resp. ako je verifikovaná výpoveď poškodenej. Považuje za potrebné zaoberať sa exaktne výpoveďou svedka A. a tú konfrontovať s tým, či dané konanie je vôbec trestné a ak áno, aký trestný čin spáchal, resp. či sa to dá charakterizovať ako zločin lúpeže. Svedok vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že: „Ja som žiadne slová nepočul“, ako aj to, že: „Okrem toho držania som nič iné nevidel“, (výpoveď svedka A. na HP zo dňa 25.09.2023). Má za to, že z obsahov všetkých výpovedí menovaného svedka nie je možné vyvodiť jednoznačný záver o tom, že mal od poškodenej pri skutku „pýtať nejaké veci“, čo je jediným kvalifikačným momentom jeho odsúdenia za zločin lúpeže v zmysle ust. § 188 ods. 1 Tr. zákona. Vyjadril sa aj záznamom z otočnej kamery v tom smere, že aj svedok F. (ktorý ho mal opoznať ako páchatela skutku) ako operatívny pracovník PZ sám uviedol, že zo samotného záznamu nemožno opoznať tváre tam zachytených osôb. Ku právnej kvalifikácii, ktorá mu bola obžalobou kladená za vinu uviedol, že v danom smere súhlasí s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktorý nadkvalifikáciu požadovanú jedine Okresnou prokuratúrou Stará Ľubovňa zamietol, nakoľko ju považoval za nepreukázanú.

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania ďalej uviedol, že trvá aj na absencii preukázaného úmyslu a motívu spáchať daný zločin. Má za to, že motív a úmysel spáchať trestný čin lúpeže sa nevyhnutne viaže ku dosiahnutiu majetkového prospechu a to tým, že sa páchateľ zmocní cudzej veci. Podotýka, že bol odsúdený za úmyselný trestný čin. Ku uvedenému je predpoklad, že páchateľ zločinu

lúpeže je motivovaný zlými majetkovými pomermi, nevyhovujúcimi rodinnými pomermi, prípadne inými skutočnosťami, ktoré páchatel vníma ako riešiteľné jedine tak, že sa násilím, alebo jeho bezprostrednou hrozbou zmocní cudzej veci. Súd prvej inštancie síce uviedol, že nebolo v konaní preukázané, že mal mať v čase spáchania skutku niekoľko sto eur v hotovosti pri sebe, avšak pri odôvodňovaní uloženého trestu poukazuje samotný súd na jeho „veľmi dobre platenú prácu“. Jeho zárodkové pomery boli v konaní riadne preukázané, a to priloženými daňovými priznaniami, z ktorých bola nadštandardná výška jeho príjmov bez pochybností preukázaná. Pracuje dlhodobo v zahraničí, kde dosahuje nadštandardné zárobky. Má vo zvyku mať pri sebe vždy pomerne veľkú finančnú hotovosť a rovnako tomu bolo aj v čase spáchania skutku. Tak, ako to malo byť preukázané vykonaným dokazovaním, už aj v čase jeho stretu s pracovníčkami kaviarne v Starej Ľubovni, žiadal od nich, aby mu zavolali taxík i keď neslušným, spoločensky neprijateľným spôsobom - rovnako tak, ako pri jeho strete s poškodenou. Nemal v úmysle lúpiť, nakoľko nemá a ani nemal potrebu zmocniť sa cudzích vecí od nikoho. Priznáva, že bol pod vplyvom alkoholu a jeho správanie bolo mimo spoločensky akceptovateľných mantinelov. Avšak trvá na tom, že nesiahalo za hranicu trestného správania sa, resp. za hranicu spáchania zločinu lúpeže. Za dané konanie je však už od 21.04.2023 väzobne stíhaný a teda z takto zisteného skutkového stavu je vo väzbe už vyše 6 mesiacov. Súd prvej inštancie mu dvakrát nahradil väzbu a prepustil ho z nej, avšak vždy na sťažnosť OP mu väzba ostala. Aj jeho vyše polročným pobytom vo väzbe sa mu čiastočne vrátila pamäť z tzv. alkoholického okienka a tak vie, že nežiadal od poškodenej žiadne veci a nechcel ju olúpiť. Jediné čo od poškodenej chcel je, aby mu zavolala taxík - nič viac. Poškodená mala nehybne stáť pri ňom s jej mobilom v ruke a nič mu nebránilo, ak by mal úmysel olúpiť ju, zmocniť sa ho, avšak napriek uvedenej situácii vedel, že ten nie je jeho a nemá právo sa ho zmocniť a preto tak ani neučinil. Poškodenej sa pritom nijako nevyhrážal. Uvedené podľa jeho názoru svedčí o tom, že nemal ani úmysel a motív spáchať zločin lúpeže. Naproti tomu má za to, že súhrnom dôkazov svedčiacich tak v jeho prospech, ako aj v jeho neprospech nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu spáchal, resp. že skutok tak, ako bol pred súdom preukázaný bol trestným činom. Ľudsky a úprimne ho mrzí čo sa stalo, myslí teda samotný kontakt s poškodenou, rovnako tak ho mrzí, že poškodená sa mala vyľakať. Rozhodne to nebolo jeho cieľom. Bez ohľadu na právoplatný výsledok tohto konania sa aj dobrovoľne podrobí protialkoholickému liečeniu, už len preto, že si je vedomý, že užívanie alkoholických nápojov v jeho živote už nemá viac miesta. Nechce, aby to vyznelo, že uvedené situácie zľahčuje, avšak posledného pol roka vo väzbe, ešte stále nevie či jeho pobytom nepríde o prácu, ktorú vykonáva už dlhé roky, počas jeho pobytu vo väzbe mu zomrela družka a jeho maloletá dcéra ostala sama bez jeho podpory, čelil stíhaniu za trestný čin, ktorého trestná sadzba bola v rozpätí rokov 7 až 12. Všetky uvedené situácie považuje za natoľko vážne, že to prirodzene viedlo k prehodnoteniu jeho doterajšieho spôsobu života, napriek tomu, že popiera, že by sa svojím konaním dňa 11.04.2023 dopustil trestnej činnosti.

Obžalovaný ďalej v odôvodnení svojho odvolania namieta aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, nakoľko má za to, že nespĺňa zákonom požadované náležitosti tak, ako mu to prikazuje ust. § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa ust.

§ 168 ods. 1 Trestného poriadku: „Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky“. Podľa neho súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku len veľmi stručne uviedol, ktoré dôkazy v rámci dokazovania vykonal a stručne uviedol obsahy výpovedí obžalovaného, poškodenej a svedkov. Má za to, že v odôvodnení predmetného rozsudku nie je uvedené akými úvahami sa súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Na základe vyššie uvedených výťažkov z jednotlivých výpovedí svedkov, poškodenej a samotnej obžalovaného považuje za nesporné, že konajúci súd bol povinný uviesť v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Trestného zákona akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Rovnako tak poukazuje na to, že súd veľmi stručným spôsobom odôvodnil samotnú pomerne rozsiahlu učenú obhajobu. Za určitý paradox považuje aj to, že súd prvej inštancie ho napadnutým rozsudkom na jednej strane uznal vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa ust. § 188 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko mal za to, že svojím konaním naplnil všetky znaky jeho skutkovej podstaty, no na druhej strane pri odôvodnení výmery trestu súd vyzdvihol, že okrem držania poškodenej nebol voči nej agresívny, nepokúsil sa jej zobrať telefón alebo iné veci. Vnímajúc odsudzujúci výrok napadnutého rozsudku s poukazom na to, že sa nepokúsil zobrať jej telefón alebo iné veci vyznieva podľa neho minimálne paradoxne, ak nie úplne

protichodne. Ako obžalovaný poukazuje a čo do obsahu odkazuje na jeho tak ústne, ako aj písomné vyjadrenia a jeho obhajobnú argumentáciu, ktorú prezentoval aj v konaní pred súdom prvej inštancie a plne na nej zotrváva.

Následne obžalovaný v odôvodnení odvolania vo vzťahu k jedinému „priamemu“ dôkazu, z ktorého ho súdu prvej inštancie uznal vinným zo zločinu lúpeže podľa ust. § 188 ods. 1 Tr. zákona poukázal na judikatúru, ktorá sa danej problematike venuje, a to v tom smere, že: „výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, či listinné dôkazy) musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede...“. Z ustálenej rozhodovacej praxe ďalej poukazuje na to, že: „na preukázanie viny obvineného musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nie len spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčujú obvineného z jeho spáchania, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (R 38/68)“. K uvedenému poukazujúc na všetky vykonané dôkazy v danom trestnom konaní má za to, že ich vyhodnotením nemožno dospieť k jednoznačnému záveru, ktorý by jeho vinu bez akýchkoľvek pochybností preukazoval, a to za súčasne splnenej podmienky, že by iný záver ako „vinný“ zo spáchania zločinu lúpeže bol spoľahlivo a jednoznačne vylúčený. Navyše považuje za potrebné zaoberať sa aj tým, či mu bol úmysel lúpiť riadne preukázaný, ako aj to, či je, resp. bol v danom konaní z jeho strany prítomný motív na páchanie daného trestného činu. Ako vyplýva z komentárovej literatúry: „Každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 ods. 1 vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12, t.j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne, nezávisle od toho, či dôkazy obstaral súd, prokurátor, policajt alebo obvinený či jeho obhajca.“ (pozri: Štefan Minárik a kolektív: Trestný poriadok, stručný komentár, Bratislava 2006, IURA EDITION, s. 448). V ďalšom poukazuje na to, že „Z požiadavky, aby súd uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, vyplýva, že nestačí iba na začiatku odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, ich mechanickým vymenovaním (výpočtom) a urobiť záver, že „...vykonaným dokazovaním súd zistil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku...“, ani prípadne len opätovné citovanie skutkového stavu z výroku rozsudku. Všetky dôkazy spravidla totiž nepreukazujú skutok ako celok, ale sa viažu na jednotlivé časti skutku, ktoré v súhrne tvoria celý skutok. Treba uviesť, ktorá časť skutku, ktorá okolnosť významná pre rozhodnutie je konkrétnym vykonaným dôkazom preukázaná, čo je z vykonaného dôkazu relevantné pre skutkové zistenia (a následne aj pre právne závery o kvalifikácii skutku), (pozri: Štefan Minárik a kolektív: Trestný poriadok, stručný komentár, Bratislava 2006, IURA EDITION, s. 449). „Právne úvahy v odôvodnení rozhodnutia znamenajú podradenie skutkových zistení pod príslušné ustanovenia Trestného zákona v jeho všeobecnej, aj osobitnej časti.“ Pre správne odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah treba konkrétne uviesť, akými dôkazmi sú jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu obsiahnuté v skutkovom zistení súdu preukázané, a to z hľadiska všeobecnej a osobitnej časti Trestného zákona.“ (pozri: Štefan Minárik a kolektív: Trestný poriadok, stručný komentár, Bratislava 2006, IURA EDITION, s. 449). Na základe vyššie uvedeného má ako obžalovaný za to, že napadnutým rozsudkom bol nezákonne odsúdený za spáchanie trestného činu, ktorého sa svojím konaním nedopustil. Ako obžalovaný sa cíti byť nevinný zo skutku, ktorý mu je v danom trestnom konaní dávany za vinu. Má za to, že vykonaným dokazovaním mu nebolo riadne preukázané, že predmetný trestný čin - zločin lúpeže v zmysle ust. § 188 ods. 1 Tr. zákona spáchal. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti, skutkové a právne úvahy a závery sa s napadnutým rozsudkom nestotožňuje a preto navrhol, aby odvolací súd po prehodnotení zákonnosti vykonaného dokazovania v tomto smere a napadnutého rozhodnutia v ich jednotlivostiach a súhrne, za použitia zásady in dubio pro reo

1/ napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. poriadku zrušil,

2/ podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol vo veci sám a

3/ podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, prípadne podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku ho spod obžaloby prokurátora oslobodil, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, prípadne nebolo dokázané, že skutok je trestným činom. Súčasne navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na základe podaných odvolaní krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného neuveril, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval aj s poukazom na príslušné ustanovenia zákona.

Nie sú teda dôvodné námietky obhajoby, podľa ktorých odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa náležitosti ustanovené v § 168 ods. 1 Tr. poriadku. V súvislosti s týmito odvolacími námietkami je potrebné zdôrazniť, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko). Podstatou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne viď napr. Van de Hurk v. Holandsko).

Okresný súd na stranách 3 - 12 svojho odsudzujúceho rozsudku dôsledne, precízne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco rozobral všetky vykonané dôkazy, tieto vyhodnotil jednotlivo i v súhrne, presvedčivo vysvetlil, prečo neuveril tvrdeniam obžalovaného a najmä, ktoré dôkazy preukazujú jeho vinu. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu musí byť každému, aj nestrannému pozorovateľovi, bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obžalovaný v úmysle zmocniť sa cudzej veci použil voči poškodenej násilie, nie však s použitím zbrane, pričom náležite vysvetlil aj dôvody, pre ktoré obžalovanému neuložil nepodmienečný trest odňatia slobody a ústavnú formu ochranného protialkoholického liečenia, ale použil miernejšiu formu sankcií. Krajský súd tak považuje odôvodnenie rozsudku okresného súdu za plne súladné nielen s požiadavkami na odôvodnenie rozsudku plynúcimi z § 168 Tr. poriadku, ale aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

V tejto súvislosti krajský súd ešte poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004). Platí to pritom všeobecne bez ohľadu na to, či tou stranou je obžalovaný alebo prokurátor.

Ako už bolo uvedené, dôvody napadnutého rozsudku sú podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného a prokurátora odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Pokiaľ ide o výrok o vine, obžalovaný spáchanie zločinu lúpeže poprel tvrdiac, že nebolo bez rozumných pochybností preukázané, aby voči poškodenej použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a ani vyslovenie jeho žiadosti o vydanie všetkých vecí poškodenej, pričom spochybňuje výpoveď poškodenej a za nedostatočné dôkazy označuje výpoveď svedka E. A. a obrazové záznamy z otočnej kamery. Preto sa cíti byť nevinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Naproti tomu prokurátor namieta, že obžalovaný voči poškodenej nielen použil násilie v úmysle zmocniť sa jej vecí, ale že na to použil

aj zbraň, ktorú síce pri sebe nemal, ale predozadným pohybom ruky vsunutej pod bundu naznačoval, že v nej má zbraň.

Napriek tejto obrane obžalovaného a námietkam prokurátora aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú záver, že sa obžalovaný konania dopustil spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Krajský súd považuje za potrebné najprv pripomenúť, že zločinu lúpeže sa podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Ak taký čin spácha so zbraňou, tak podľa § 188 ods. 2 písm. c) Tr. zákona v spojení s § 138 písm. a)

a § 122 ods. 3 Tr. zákona čin spácha závažnejším spôsobom konania.

Objektom zločinu lúpeže je kumulatívne záujem na ochrane osobnej slobody človeka v zmysle slobody rozhodovania a tiež majetok, ktorého sa chce páchatel zmocniť. Objektívna stránka spočíva v použití násillia alebo hrozby bezprostredného násillia, a to ako prostriedku na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Nie je však nutné, aby napadnutý kládol odpor. Trestný čin je spáchaný násillím podľa § 122 ods. 7 Tr. zákona vtedy, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násillie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľstou, alebo ak páchatel použil násillie proti veci iného. Násillie musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže intenzita násillia nerozhoduje. Obmedzovanie osobnej slobody vykonané násillným útokom obvineného voči poškodenému s úmyslom zmocniť sa cudzej veci zakladá znaky trestného činu lúpeže podľa § 188 Tr. zákona a nie trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s pokusom trestného činu krádeže podľa § 14 ods. 1, § 212 Tr. zákona (R 44/1986). Zmocnením sa veci znamená, že páchatel odníme vec z dispozície oprávnenej osoby, čím získa možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Trestný čin lúpeže je dokonaný už v tom okamihu, keď páchatel použije násillie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Pre naplnenie formálnych znakov skutkovej podstaty nie je rozhodujúce, či sa páchatel tejto veci skutočne zmocnil, ak použil násillie alebo hrozbu bezprostredného násillia v takom úmysle (R 37/1970). Z hľadiska subjektívnej stránky sa pri základnej skutkovej podstate vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom úmysel páchatela sa musí vzťahovať tak na použitie násillia alebo hrozbu bezprostredného násillia, ako aj na snahu zmocniť sa cudzej veci.

Trestný čin je podľa § 122 ods. 3 Tr. zákona spáchaný so zbraňou, ak páchatel alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchatelov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu alebo ju má na taký účel pri sebe; zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, ak páchatel použije napodobeninu zbrane alebo ju má pri sebe s úmyslom, aby bola považovaná za pravú.

Použitím zbrane na útok alebo na prekonanie alebo zamedzenie odporu je nielen použitie zbrane na fyzické násillie (napr. vystrelenie proti telu poškodeného, bodnutie dýkou atď.), ale už aj jej použitie na pôsobenie na psychiku poškodeného, t. j. na hrozbu (napr. napriahnutie železnou tyčou, najazdenie autom na poškodeného a pod.). Trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, keď páchatel priamo zbraň nepoužil na spáchanie trestného činu, ale mal ju za týmto účelom u seba (napr. pod odevom), aby ju podľa potreby použil na útok, na prekonanie či zamedzenie odporu. Pre naplnenie takto páchaného trestného činu postačí, aby páchatel v priebehu fyzického napádania poškodeného tomuto zbraň len ukázal, aby ho tak donútil splniť svoju požiadavku (uznesenie NS ČR sp. zn. 8 Tdo 1553/2006 a 3Tdo 188/2015). Trestný čin nie je spáchaný so zbraňou, hoci ju páchatel alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchatelov mal pri sebe, ale ju nepoužil a ani ju nezamýšľal použiť spôsobom uvedeným v § 122 ods. 3 Tr. zákona (podobne R 2/1999).

Ako už bolo uvedené, pre naplnenie základnej skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona sa vyžaduje úmysel. Pri zločine lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona sa vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby v zmysle § 18 písm. b) Tr. zákona vyžaduje úmysel, pretože páchatel pomocou zbrane ovplyvňuje správanie poškodeného, alebo ju má za týmto účelom pri sebe (podobne uznesenie NS ČR

sp. zn. 4Tdo 9/2018). Platí, že záver o zavinení musí byť vždy preukázaný výsledkami dokazovania a musí z nich logicky vyplývať (R 19/1971). Zavinenie sa chápe ako vnútorný, psychický stav páchatela k podstatným zložkám trestného činu.

V predmetnej trestnej veci je záver o vine obžalovaného možné oprieť predovšetkým o svedeckú výpoveď poškodenej A. C. D.. Tá v podstatných bodoch opakovane popísala priebeh skutku vždy zhodne tak, ako je ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku. Popísala, ako v čase, keď kráčala po ulici a išla telefonovať, tak ju obžalovaný z ničoho nič chytil pravou rukou okolo krku cez ramená a povedal jej, aby mu dala všetky veci. Držal ju pevne tak, že sa veľmi chýbať nemohla. Ľavú ruku mal obžalovaný zohnutú v pravom uhle v bunde a vykonával s ňou pohyb spredu dozadu, akoby naznačoval, že tam niečo má a preto sa bála, či tam nemá nejaký nožík alebo niečo podobné. Obžalovaný jej však neuvádzal, že má pod bundou zbraň a ani inak sa jej slovne nevyhrážal. Len tiež žiadala, aby ukončila hovor a zavolať mu taxík, na čo ona mu uviedla, že nemá číslo na taxík. Potom šiel oproti E. A., ktorému hlavou naznačovala, že to nie je v poriadku a tento jej potom pomohol. Vtedy sa veľmi bála a preto si nie je istá, či S. A. obžalovanému povedal, aby jej dal pokoj, alebo ho sotil či buchol, pričom z tohto dôvodu sa ani nepozerala na obžalovaného.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že neexistuje skutočnosť, ktorá by spochybňovala tvrdenia poškodenej. Táto nemá k obžalovanému žiaden pomer, nepozná ho a nemá dôvod vypovedať v jeho neprospech. V podstatných bodoch vypovedala vždy rovnako, vrátane vykonanej rekonštrukcie, pričom vždy trvala bez pochybností na tom, že obžalovaný voči nej použil násilie, na spôsobe jeho použitia a na tom, že od nej žiadala vydanie všetkých vecí. Logicky a dôveryhodne vysvetlila aj to, prečo si nie je istá čo presne urobil svedok A., či obžalovanému niečo povedal alebo ho sotil či buchol. Vzhľadom na strach, ktorý u nej obžalovaný vyvolal, ani nie je možné od nej takéto údaje (v tej chvíli pre ňu nepodstatné) požadovať.

Skutkové okolnosti plynúce z výpovedí poškodenej pritom potvrdzujú obrazové záznamy z otočnej kamery, ale aj výpoveď svedka E. A.. Obrazový záznam zodpovedá výpovedi poškodenej aj ohľadom spôsobu, akým ju držal obžalovaný. Tento spôsob sa zmenil až vtedy, keď k nim prišiel svedok E. A., kedy obžalovaný poškodenú čiastočne uvoľnil a držal ju už iba za rameno. Nie je teda pravdivá námietka obhajoby, aby výpoveď poškodenej bola spochybnená výpoveďou svedka A.. Ten pri skutku totiž nebol prítomný po celý čas jeho priebehu, ale že niečo nie je v poriadku videl ešte z auta. K obžalovanému s poškodenou pristúpil až v závere, pričom obžalovaný na neho reagoval aj v spôsobe držania poškodenej a po intervencii svedka v jej následnom pustení. Svedok A. tak logicky nemohol ani počuť požiadavku obžalovaného, aby mu poškodená dala všetky veci.

Pravdivosť svedeckej výpovede poškodenej je teda zjavná aj vzhľadom na výpoveď svedka E. A.. Ten ešte z auta videl, že obžalovaný drží poškodenú. To bol aj dôvod, pre ktorý šiel smerom k nim. Keď mu poškodená zakývala hlavou, že nie je všetko v poriadku, tak zakročil a to tak, že vyzýval obžalovaného, aby poškodenú pustil, pričom ten najprv reagoval vulgárnym posielaním svedka preč, až nakoniec poškodenú pustil.

V zhode so záverom okresného súdu ani krajský súd pritom nemá najmenšie pochybnosti o tom, že páchatelom predmetného skutku je obžalovaný. Zrejme je to z obrazových záznamoch kamier prehratých na hlavnom pojednávaní, v spojení s výpoveďami poškodenej, E. A. a A. F., ktorý v rámci plnenia služobných povinností policajta na kamerových záznamoch opoznal obžalovaného ako páchatela podľa oblečenia, pričom ho poznal už aj skôr. Tomu zodpovedá aj výpoveď obžalovaného, podľa ktorej stretol poškodenú, potľapkal ju po pleci, aby zložila telefón a zavolať mu taxík a že nejaký pán na neho zozadu čosi kričal a on ho vulgárne niekde poslal. Teda aj obžalovaný potvrdil, že mal účasť na skutku, ktorý je predmetom obžaloby.

Vzhľadom na uvedené bolo teda aj podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané, že skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, sa stal a tiež, že ho spáchal obžalovaný.

Nepravdivé sú tvrdenia obhajoby, podľa ktorých ani poškodená konanie obžalovaného nevnímala ako úmysel olúpiť ju. Tieto tvrdenia obhajoby sú totiž v priamom rozpore s jej výpoveďou, podľa ktorej ju obžalovaný pevne chytil a žiadala od nej, aby mu vydala všetky veci. Aj k oboznámenej výpovedi

obžalovaného, podľa ktorej poškodenú len tak potľapkal po pleci, aby mu zavolala taxík, poškodená na hlavnom pojednávaní výslovne uviedla, že ak by to tak skutočne bolo, tak by nemala absolútne problém zavolať mu taxík.

Skutočnosti nezodpovedá ani spochybňovanie úmyslu obžalovaného jeho „nadštandardnými zárobkami“. Z daňových priznaní k dani z príjmu fyzických osôb totiž vyplýva, že v roku 2021 čistý mesačný zárobok obžalovaného dosahoval sumu 499,- eur a v roku 2022 sumu 564,- eur. Aj v tomto smere teda tvrdenia obhajoby nie sú pravdivé.

Nie je teda možné súhlasiť s tým názorom obhajoby, že sa v predmetnej veci mala aplikovať zásada in dubio pro reo a že obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený. Zásadu in dubio pro reo nie je možné vykladať tak, že by akékoľvek nepodstatné nejasnosti ohľadom skutkového deja, plynúce najmä z drobných rozporov vo výpovediach svedkov, museli vždy nevyhnutne viesť k oslobodeniu spod obžaloby. Nie je porušením prezumpcie neviny, ak súd zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlí, prečo výpovedi svedka či obžalovaného uveril alebo neuveril. Rozpory vo výpovediach je možné preklenúť v rámci hodnotenia dôkazov v zmysle

§ 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Keďže prvostupňový súd vykonané dôkazy uvedeným spôsobom hodnotil, napadnutý rozsudok je vo vzťahu k zistenému skutkovému deju a vo vzťahu k jeho páchatelovi správny a zákonný.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že obžalovaný A. B. proti poškodenej použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Z okolností popísaných v skutkovej vete (najmä spôsobu chytenia poškodenej, pritlačenia k sebe a žiadosti obžalovaného vydať veci poškodenej) je tiež zrejmé, že konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, pretože chcel popísaným spôsobom porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. Tým po objektívnej i subjektívnej stránke naplnil všetky pojmové znaky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona. Predmetný zločin lúpeže bol pritom dokonaný už použitím násillia proti poškodenej v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Nebolo potrebné, aby tento úmysel bol aj uskutočnený a tento zločin dokončený až zmocnením sa cudzej veci. Teda aj keď zločin lúpeže zostal nedokončený, lebo po použití násillia obžalovaným voči poškodenej mu v zmocnení sa cudzej veci zabránil E. A., tak trestná zodpovednosť za trestný čin lúpeže nezanikla, pretože čin už bol dokonaný.

Odvolicie námietky obžalovaného sú teda nedôvodné.

Rovnako nedôvodné sú však aj odvolacie námietky prokurátora.

Predovšetkým nie je pravdou, aby vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný zločin lúpeže spáchal so zbraňou. Ani z výpovede poškodenej totiž nie je možné vyvodiť, aby obžalovaný použil zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu alebo ju mal na taký účel pri sebe, resp. aby obžalovaný úmyselne predstieral zbraň na pôsobenie na psychiku poškodenej, t.j. na hrozbu.

Nebolo preukázané, aby obžalovaný mal pri sebe zbraň, žiadnu zbraň neukazoval poškodenej a ani ona žiadnu zbraň nevidela. Zbraňou či jej použitím sa obžalovaný poškodenej ani slovné nevyhrážal. Hrozbu zbraňou nie je možné vyvodiť ani zo skutočnosti, že obžalovaný mal ľavú ruku vsunutú v bunde a robil s ňou „predo zadný pohyb“. Už zo skoršieho kamerového záznamu (vyše 25 minút pred skutkom) je totiž zrejmé, že obžalovaný mal takto vloženú ruku v bunde a aj si ju chytal spôsobom typickým pre cítenie bolesti v nej. To zodpovedá obrane obžalovaného, podľa ktorej po predchádzajúcom zásahu polície v súvislosti s priestupkom a po použití pút mal v ruke bolesti a tak hľadal spôsob ako ju znehybniť, aby sa mu čo najviac uľavilo. Len zo skutočnosti, že poškodená si to vysvetlila (bez úmyselného prispenia obžalovaného v zmysle pôsobenia na jej psychiku) tak, že obžalovaný môže mať nožík alebo niečo podobné, nie je možné vyvodiť spáchanie predmetného zločinu lúpeže so zbraňou.

Správne teda okresný súd uzavrel, že niet dôvodu kvalifikovať čin obžalovaného aj ako zločin lúpeže spáchaný so zbraňou, teda závažnejším spôsobom konania podľa § 188 ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 122 ods. 3 Tr. zákona.

Pochybenia nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste.

Z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona vyplýva, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Z uvedených ustanovení je zrejmé, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu nie je možné vychádzať len zo skutočností týkajúcich sa osoby páchatel'a, ale prihliadnuť je potrebné aj na ďalšie kritériá, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, ako aj príťažujúce a poľahčujúce okolnosti. V predmetnej veci si je potrebné uvedomiť, že obžalovaný voči poškodenej síce použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, ale že súčasne toto násilie spočívalo len v pevnom držaní a pritiahnutí a nie v udieraní či kopaní. Obžalovaný sa poškodenej takýmto násilím ani nevyhrážal. Pokiaľ ide o následky, obžalovaný nespôsobil poškodenej žiadne zranenia a napokon sa jej vecí ani nezmocnil. Je tak zrejmé, že v porovnaní s inými bežnými zločinmi lúpeže sa síce obžalovaný zločinu lúpeže dopustil, avšak nižšej závažnosti.

Z hľadiska osoby obžalovaného, jeho pomerov a možnosti nápravy sa síce v minulosti dopustil už štyroch trestných činov, z nich troch násilného charakteru a jedného majetkového, avšak súčasne je potrebné zdôrazniť, že sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol, ale predovšetkým, že je zamestnaný, živí sa svojou prácou a stará sa aj o svoju matku vo vyššom veku. Prehliadnuť nie je možné ani to, že trestné stíhanie bolo voči nemu vykonávané väzobne a že po prvýkrát v živote bola obmedzená jeho osobná sloboda, a to až po dobu takmer deviatich mesiacov.

Z pripojených rozhodnutí o predchádzajúcich odsúdeniach a postihnutiach a zo znaleckého posudku z odvetvia psychiatria je tiež zrejmé, že na správanie sa obžalovaného negatívne pôsobí najmä požívanie alkoholu. Rovnako aj predmetného zločinu sa dopustil pod vplyvom alkoholu. Znalkyňou z odvetvia psychiatria bol u obžalovaného v čase skutku zistený škodlivý konzum alkoholu s počínajúcou závislosťou s poruchami správania v zmysle agresivity pod jeho vplyvom u akcentovanej osobnosti s rysmi emočnej nestability a impulzivity. Jeho pobyt na slobode z psychiatrického hľadiska v súčasnosti síce nie je pre spoločnosť nebezpečný, keďže nie je duševne chorý, ale pod vplyvom alkoholu sa aj v budúcnosti môže dopustiť obdobnej trestnej činnosti, preto vzhľadom na zistenú počínajúcu závislosť od alkoholu z medicínskeho hľadiska doporučila uložiť ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Pozitívne je potrebné hodnotiť, že s navrhovanou protialkoholickou liečbou obžalovaný súhlasí.

Vzhľadom na uvedené zistenia preto aj krajský súd považuje napadnutým rozsudkom uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici jeho zákonnej sadzby vo výmere 3 rokov, s podmieňaným odkladom jeho výkonu na dlhú skúšobnú dobu 5 rokov, pri súčasnom nariadení probačného dohľadu a uložení primeraných povinností a obmedzení, za trest primeraný, ktorý zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, a zároveň vyjadrí aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Napokon nedôvodná je aj námietka prokurátora týkajúca sa ambulantnej formy uloženého ochranného protialkoholického liečenia. Pre úspešnosť ochranného protialkoholického liečenia je dôležitý aj kladný postoj samotného páchatel'a k liečeniu. Obžalovaný nikdy predtým sa protialkoholickému liečeniu nepodrobil. Prejavil však súhlas takéto liečenie vykonať, a to ambulantnou formou. Rovnakú formu ochranného protialkoholického liečenia doporučila aj znalkyňa z odvetvia psychiatria. Pri nedostatočnej motivácii všeobecne by totiž pacient bol z komunity a liečenia vylúčený a tak by ochranné protialkoholické liečenie nebolo úspešné. Aj podľa krajského súdu preto okresný súd rozhodol správne,

keď obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Chyby sa dopustil len v označení ustanovenia, podľa ktorého ochranné liečenie uložil, keď namiesto ust. § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona uviedol chybne § 73 ods. 1 písm. d) Tr. zákona. Ide však len o zjavnú pisársku chybu, ktorá nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia o ochrannom liečení a preto nie je dôvodom na jeho zrušenie v odvolacom konaní.

Vzhľadom na uvedené krajský súd o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora rozhodol tak, že ich jednomyseľne podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.